

— Нека Рено д'Оноа ни изпѣе най-новата си творба. Вчера го слушахъ въ градината. Великолепна работа! На менъ нито гласъ ми остана, нито изкусна ржка.

Трубадурътъ се смути. Пламна. Поиска да отрече.

— Не. Новата ми пѣсенъ съвсемъ не е готова още. Ще ви изпѣя нашата стара, бранна пѣсенъ. Струва ми се, че императрицата не я е чувала още.

Мария извърна полека глава. Говорѣха за нея. За какво ставаше дума?

Трубадурътъ взе виолата си. Тя имаше широкъ вратъ, долната ѳ часть бѣ направена въ форма на полу-кръгъ. Лжкътъ бѣ кжсъ и извитъ.

Ah, amour bien dur départie

Me conviendra faire de la meilleure

Qui onque fut aimée ni servie

Гласовѣтъ на рицаритѣ бавно почнаха да пригласятъ пѣсенъта, която разгаряще кръвта имъ. Нѣкога, съ тия звуци тѣ бѣха заминали за далечния кръстоносенъ походъ. Съ тия слова на уста, другаритѣ имъ бѣха оставили кости по планинитѣ и равнинитѣ на Антохия, Никея, Хераклия.

— Нѣщо по-весело! — извика Анри. — Сега не искаме да си спомняме за бранъ и кръвь . . . Рено, зарадвайте сърдцата ни съ новата си пѣсенъ!

— Тя е посветена на императрица Мария — призна несмѣло момъкътъ.

— Великолепно! — плесна съ ржце императорътъ — трѣбва непременно да я чуемъ, веднага!

Всички почнаха да молятъ и увещаватъ трубадура. Мария въздъхна, следъ това се усмихна. Поклати глава.

— Изпѣйте я, Рено.

Галерата безшумно порѣше затихналитѣ, улегнали води. Всички отправиха очи къмъ хубавия момъкъ. Настана трълно, затаено очакване.

Пѣсенъта се разпилѣ като леко ухание подъ сребърната мрежа на звездитѣ: въ нея се говорѣше за синитѣ очи на най-хубавата жена въ свѣта, за свѣтлитѣ коси на приказната царкиня дошла отъ студения северъ, за милостивото и благородно сърдце на покровителката на Тамплъ.